

SETMANARI IL·L·STRAT DE LITERATURA NOVA I ANUNCI

Número Extraordinari

15 CENTIMS

SURT LOS DISSAPTES

15 CÉNTIMS

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

En Barcelona. Ptas. 2 trimestre.
 Fora ciutat. » 2 »
 Los subscriptors del interior reben
 las obras del folletí encuader-
 nadas.

Director: D. JOAN BRÚ SANCLEMENT

REDACCIÓ: Y ADMINISTRACIÓ:
 Carrer de las Cabras, 13, segón.
 Bussé a la escala

PREUS DE CADA NUMERO:

Número corrent. 10 cts.
 » extraordinari. 15 »
 Los números atrassats son al ma-
 teix preu y sense folletí.

Dotzé Petit Concurs

FALLO

Era de esperar que aquest Concurs fos concorregut; y aixís efectivament ha passat.

S'han presentat 38 autors á disputarse lo premi ofert per nostra Redacció, havent entre tots enviat 182 Pensaments de variadíssim género, escullits dels camps de la filosofia, de la política y del bon humor.

Després d'un exámen fet á conciencia, com ho han confirmat los anteriors fallos, la opinió unánime del Jurat s'ha mostrat favorable al segón pensament del plech número 9, que resulta esser original de D. Joan Ribas y Carreras, de Blanes.

Lo Pensament premiat será publicat en lo número vinent, podent l'autor passar quan vulgui á recullir lo poema *Cap de ferro* luxosament encuadernat, que es lo que vam prometre donar al guanyador del Concurs.

Molts son los autors quals originals mereixen los honors de la publicació, y aixís ho veurán complert en breu.

La Redacció queda cada día més agrahida del éxit que han lograt sos Petits Concursos, per quin motiu próximament convocará lo Tretzé pera mantenir viva tan noble lluyta, entre sos numerosos col·laboradors.

P. A. del J. C.
 Lo Secretari,
 J. XIMENO PLANAS.

!!EXGELGIOR!!

DRAMA ORIENTAL

Lord Gronswich era un sabi; pero no un sabi vulgar, d'aquells que únicament atresoran dintre las capsetas de sota la closca, nieradas de ciencia; sino un sabi, que de més á més del tresor de sos coneixements múltiples, possehia lo respectable talent de tenir depositadas en lo Banch de Londres un milió de lliuras esterlinas, amen d'esser senyor de tot un gran comptat en lo territori británich; quals rendas no había sapigut may á quant pujavan.

Per un home de qualitats tant selectas, lo mon era petit, y després d'haber recorregut desde Trípoli al Cap de Bona Esperansa y de la Senagambia á las Costas de Mozambique, habent passejat avants desde la Índia Inglesa als lindsars de més ensá de la regió sibérica y desde l'estret de Magallanes als territoris salvatges del nord dels Estats Units; sabent com sabia l'Eiropa pas á pas y habent fet l'obligat viatge al Pol glacial ártich; cansat de tot, decidí dedicarse tranquilament á dos de sas passions predominants entre sos estudis cosmopolitas, es á dir, á l'astronomia y á la botánica.

De caràcter concentrat, observador fins a la mania fugí del contacte del món extern y fixà la residència seva a la capital d' un petit estat, de govern despòtic, enclavat allà entre l' imperi central del Assia y la llegendaria nacionalitat Persa. Aquí, digué ell, lluny de las convulsions del món que 's mou vertiginós y 'm destorba de mas especulacions científicas, estudiaré a las mevas, los astres del cel, las herbas de la terra, y podrós com soch, si vull dedicarme a esperiments sociològics, l' home en brut, de la comarca aquesta, será font inagotable d' observació y base de càlcul prácticament experimental pera constituir una societat nova, filla del fruit de la confecció meva. Aquí estaré bé.

Al esvanit sultanet que tenia aquella terra sota peu y que passava opipara vida entre mitj de 132 odaliscas, constituhint una de las sevas diversions mes plahivolas presenciar a plassa tancada la degollació dels esclaus fets presoners en guerres de vehins, fácil li va ser comprarlo mercès a regalets esplèndits, als quals correspongué lo soberá assiatich, donantli un palau y servents.

Alli s' estava com a cal sogre, (com se sol dir); y constant en sa afició, feu construir una colossal torre, que ni la mateixa Eiffel ha estat més alta, hont hi colocà un telescopi monstro fet expressament a Berlin. Del seu palau a la torre observatori s' hi anaba per camí soterrani y una via igual lo duya desde la torre a las fragositats del bosch.

Unicament l' hi faltaba telèfono pera comunicarse ab Europa, que per lo demés, de revistas heterogèneas ne rebia a dotzenas y de cuartillas y probas d' impremta ne circulaban sovint paquets respectables, donchs que desde son retiro confeccionaba llibres que constituïan un aconeixement al arribar a la casa de Leipzig encarregada de editarlos y distribuirlos gratis entre 'ls homes eminentes, las corporacions doctas y 'ls amateurs que 'ls sollicitaban.

Perque nostre home era aixís; qué n' havia de fer dels diners? .

Pera l' aïslament del contacte ab sos colegas d' Europa y América, tenia adoptada una mida única.

A Teheran, residia son banquer y ab ell s' entenia pera las relacions de quant li convenia; y a Teheran anaban consignats tots los encàrrecs a nom del banquer desde 'l periòdic als productes que rebia pera son ben provehit laboratori químic, hont s' hi veyá simètricament colocat, desde l' aixarap deliciós fet d' arrels de plantas típicas a la bombona pena de nitro-glicerina.

Als pochos anys, ell era l' amo del país, y mentres la seva fama ressonaba a Europa y lo seu nom se pronunciava ab respecte y misteri en los salons d' Ateneos y Acadèmias; per las regions asiáticas; de boca en boca corria la noticia de sas curas d' enfermetats difícils, així com l' anunci de las tempestats, eclipses y altres fenómenos atmosfèrics, rodejant lo seu nom de veneració supersticiosa.

Casi sempre l' haurian trobat (passadas las horas que destinaba a la lectura ó redacció de llibres,) a la torre ab l' ull aplicat al telescopi ó al bosch recullint plaatas que classificaba al acte; aixó si no 'l trobavan en lo soterrani de la torre extrayent lo veneno d' alguna serp verda y guardantlo cuidadosament en pomets de cristall tancats de manera hermética.

Lord Gronswich gosaba de veras; ell que sabia tant,

cada dia aprenia més y, allà en lo profon de son pensament, oviraba qué al seu retorn a Londres, cuan la neu dels anys emblanquis lo seu cap, ell fora més gran que Galileo y Darwin, rebent ab justicia l' homenatge del món civilisat.

Materialista consumat, ell no creya pas en la existencia d' una entitat moral en la vida nostra, que funciona al costat de la materialista física y en consecuencia lo que 'n diuhen afectes del cor, no eran altre cosa que resultats d' uns components coneguts pero barrejats en proporció impossible d' aquilatar y diferents en cada individu. L' amor, en lo sentit de passió per l' altre sexe, y de entusiasme per l' art etc. etc. era un desequilibri del organisme y l' acceptaba en si, com a fet incidental y no més.

De teorías aixís, sobre cada un dels misteris que la esfera moral rodeja nostra vida, ne tenia de originalissimas y aquest caràcter tant analítich, que tot ho volia fondrer en lo crisol de sas elucubracions científicas, s' anaba marcant més cada dia en virtut del medi ambient que 'l rodejava, ó sia la naturalesa verge y l' home en esbós, formant contrast ab l' eco del món real del qual s' havia apartat.

L' Academia de Cièncias de Paris, votá un crèdit de cent mil franchs pera costejar los gastos de viatge del acadèmic que vulgès emprendre la busca de Lord Gronswich, pera ferli entrega d' una medalla d' or y títol de soci honorari que havia guanyat ab son llibre *Toxichs orientals*, obra premiada aquell any per la sàbia corporació francesa.

Un membre de la Academia, Mr. Foresteil, geógrafo distingit, que havia conegut al autor premiat, molt temps avants de la desaparició, s' oferí pera fer la investigació pagantse 'ls gastos; y sentne nombrat per aclamació, marxá als breus dias.

Ningú a Londres, va poguer orientarlo, y 's dirigi a Leipzig.

La casa editorial de las obras del gran home, únicament pogué ensenyar algunas cartas del banquer de Teheran y dir que d' ell rebian manuscrits y 'l pago de las publicacions.

Aixó ja era un dato ferm: Mr. Foresteil, se provehi de lo indispensable pera tan llarch viatge, y 's dirigi a la celebrada capital de Persia.

* * *

Ismael Ager estava en son despatx situat a la plassa-mercat, donant disposicions pera la marxa d' una caravana que sortia cap a las provincias russas de Siberia, cuan li anunciaren una visita d' Europa.

Lo geógrafo francés y lo banquer jueu, tingueren una curta conferencia, pero no 's van pas entendre. L' un recelós, se mostrava reservat respecte la direcció de Lord Gronswich y l' altre desconfiat, no abandoná la medalla objecte del viatge, cosa que Ismael va proposar-li, pera fer ell l' entrega.

No per aixó 's desanimá lo acadèmic y tals foren las manyas posadas en joch, que als quinze dias se presentaba a la propia morada del sabi anglés.

* * *

Amina, sultana predilecta, quarta esposa del soberá

islamita, patia una dolensa estranya; las sevas carns mórvidas anaban minvant cada dia y lo marit, que concedia á n' ella, ben bé la cincuantena part del amor que professaba á las 132 que se 'l repartian, estava trist, cap ficat.

Lord Gronswich havia sigut cridat al palau real y rebut de sa ridícula magestat, lo manament exprés de cuidar y curar á la malalta, manament que va rebre de mal agrado, puig li agradaba poch tractar ab donas y ab donas sultanas, encara menos.

La malaltia feya progressos rápits, la vida s' escapava per moments d' aquell cos poch avants tant hermós y bellugadis, y era impotent pera salvarla la ciencia de Lord Gronswich.

Era de debó un cas amohinós, y de bona gana hauria tingut consulta ab algun professor entés, pera lliurar part de la responsabilitat.

En tals moments la arribada d' un académich de la de Ciéncias de París, podia tenirse per providencial; aixís es, que fou rebut ab alegría.

Mr. Foresteil, se presentá ceremoniós, y á falta de ifes l' exordi de la seva introducció, ho feu tot sol, d' una manera acabada.

Los dos sabis intimaren aviat y tot lo empenyo del foraster se reconcentrá de seguit en averiguar lo móvil del ascetisme del inglés y en explorar lo seu intent probable de retorn á Europa.

¡Quin triomf, si lograba endursel y presentarlo á París en plena sessió de la Academia!

Per sa part Milord, lo satisfeya la distinció de que havia sigut objecte y lo seu amor propi s' afalagaba ab lo ressó que lo seu nom havia fet, desde aquell recó de mon. Sos cálculs y procediments, no habiar fallat, caminaba en vers la aureola de la gloria, de la immortalitat.

Després de llarga estona de conversá, de prompte Milord s' aixeca grave y diu:—Perdoneu amich, tinch una obligació que cumplir al harém real; ja 'ns tornarem á veurer.

—No, per Deu, una ocasió aixís, no la vull perdre, vinch ab vos.

—Impossible—contestá un tant turbat l' inglés,—si fosseu metje, prestariau favor; sou geógrafo, y no 's tracta pas de topografia en la delicada comanda que allí 'm portá.

—Alguna dona malalta? Soch jo una especialitat pera la curació de donas; n' hi tret algunas de las portas de la mort; amich meu, repeteixo que vinch ab vos.

—Aquí hi ha sultan que talla caps.

—Pero no de francesos.—Vinch.

Las guardias del departament de donas en lo Palau real, deixaren lliure 'l pas al doctor y al seu acompanyant, pero 'n donaren seguidament noticia al sultan.

Aquell se personá á las habitacions del harém y presenciá la visita facultativa.

Mr. Foresteil, se incliná humil davant lo soberá y Milord, feu sa presentació dient:—Un amich que acaba d' arribar d'Europa; es especialista en malaltias de donas, vindrá ve una consulta.

S. M. no 's mostrá contrariat, ans al contrari, posá dos esclaus negres á las ordres del geógrafo y maná fos

obehit de las guardias, sempre que volgués entrar en lo palau pera visitar á la huri, ó pera dar á n' ell, noticias de sa salut.

Lo compromís estava contret.

¿Cóm se 'n surtiria?

J. BRU.

(Acabarà.)

LO DEL DIA

—Que si 'ls xinos... que si 'l japonesos... Ba, ba... Al cap y á la fi, que pot succehir, que no 'ns envihin fanals ni banos? Ja 'n sabém... ¡Sobretot fanals!

L' apotecari Cantells

«Fá temps que l' estimo, Gertrudis, hermosa y sé que vosté m' estima. Lo seu marit es lo meu amich més íntim; qué hi fá! l' amor pot més que la amistat, més que 'l deber. Aixís es la vida... En Pere es tan pau que no s' adonará de rés...»

—Pillo! murmurá febrosament ab la gola seca per la rabia, D. Pere Cantells, apotecari de gran fama, que acabava de trovar aquella missiva amagada al calaix d' un secreter de la seva dona, secreter que havia cydadament obert ab una clau falsa, en un moment que la seva senyora havia surtit.

—Pillo! reprengué ab més energia sentintse aumentar la ira; miserable estúpit! Ell, en Ramonet! lo company més apreciat! més qu' un germá! Ah! pérfida Gertrudis! Ah! amich culpable!

—Vetaquí perquè fa un quant temps que noto certa aparenta fredor entre 'ls dos. Ho fan per fingir!

Extrenyentse los punys, se passejava á grans passas per l' habitació.

Meditava una venjansa terrible, però quina? Matar á en Ramón y després matarse ell desseguida? Aixó seria afegirhi la pell! Matarlo á ell y després á la seva dona? Alashoras quedava tot sol á n' aquest mon! Y si matava nó més á n' en Ramon? Justa! Però cóm? Per la violencia? En Ramon era forsut y 's defensaria. Per trahició? Certament. Li clavaria un punyal? No, perquè ferit y tot, podria tornarshi! Donehs un arma de foch? Era tan poch amich del soroll! Quedava 'l veneno. Oh! si, un veneno rápit, tremendo, dels qu' ell té á la botíga. La extrignina per exemple, que no deixa altre rastre que 'l d' una rápida rigidez espasmódica. Faltava trovar la manera de donarli. Ans que tot, evitar l' escándol. Convenia que 'n Ramon aparentés morir d' un atach natural, com lo de un apoplétich qualsevol. Aixís quedaria venjat y ningú s' enteraria de la seva desgracia. Durant la curta agonia de la víctima, encare tindria temps d' injuriarlo una mica, retrayentli la seva infamia. Però per aixó convindria estar rigurosament

sols. Si, lo convidaria á dinar al restaurant fundantho en un motiu qualsevol. Colocaria lo veneno al vi. Pero cóm? per ferho d' amagat Aprofitant un moment de distracció, tirantlo á la salsa del seu plat? Y si ell sorprenia 'l mohiment? Alashoras tot perdut.

Lo senyor Pere, reexifoná llarch temps ahont podria colocar lo venenó. Tot d' un plegat se doná un cop al front; jo ho havia trovat. Lo procediment era ingenios. En Ramon no feya cap ápat que no tingués un sifon á taula, era molt aficionat á veurer lo vi ab carbónica.

Ell arriparia avans al restaurant, com á deber del que convida, y, tranquilament, un cop lo camarer hagués arreglat la taula, colocaria la 'estrignina dintre 'l canó de plom del sifon. Quedava tot resolt! La boleta per lo raig impetuós sortiria desseguida, fins si volia per aparentar naturalitat, podia beuren ell després sens cap classe de perill.

—No hi falta res, Jaume?

—No, senyor Cantells. Los encurtits ja son á taula.

—Has posat un sifon?

—Mirissel. Es d' un fabricant nou... funcionan molt be.

—Quan vingui aquell senyor que t' hi dit, acompanyal. L' esperaré aquí.

Lo camarer saludá y sorti del quarto.

En Cantells no perdé moment. Tragué la boleta que la duya á la butxaca de la ermilla embolicada en un paper de fumar, y la colocá cuidadosament en lo canó del sifon. Tingué 'l temps just.

—Ola, company!

—Que tal, Ramon.

—Noy, has tingut una bona idea. Anyoraba un dinar á la fonda. Diantre de Cantells, sempre te 'n pensas una!

—No ho sabs encare bé, pensá l' apotecari.

Comensá 'l dinar ab un arrós á la marinesca qu' estava á un punt tant acertat qu' en Ramon torná á repetir: dihent avants d' emprendre 'l segon plat y tot posantse vi:

—Será cuestió de véurehi una mica.

—Ah, mira, t' hi fet portá sifon.

Y en Pere mateix li acabá d' omplir la copa. Després se 'n posá ell pero ab ma tan tremolosa que 's mullá la cara y esquitxá tota la taula.

Portaren duas perdius rostidas y en Ramon se 'n serví una y un cop acabada, se 'n cruspí mitxa més del seu company.

En Cantells ni casi menjava. Estava anguniós. No veyá cap símoma alarmanant y aixó 'l tenia preocupat.

—Tarda, pero 'l resultat seré tremendo! pensava l' apotecari. Potser algun fenómeno digestiu retardá l' acció de l' estrignina!

—Escolta, li digué e. Ramon ab tó afectuós y solemne 'alhora. Fa dias que desitjo fer-te una confidencia. Vaig duptar un moment de la fidelitat de la teva dona.

—S' ha vist cinisme! pensá l' apotecari.

—Y com per rés del mon voldria que t'enganyés vaig determinar posar á prova la seva fidelitat. Se per experiéncia, sense ganas d' alabarmen que una dona que 'm resisteixi es inútil que ho intenti ningú més. Fa cosa d' un més que vareig enviarli una declaració incendiaria d' aquelles que son tret segú...

—Y qué? digué 'n Cantells ab angunia.

—Se resistí admirablement, amenassantme de dirtho tot si je insistia. Fins se guardá la carta comprometedora, per ensenyártela, segons digué, á la més petita inconveniencia per part meua. No t'has ficat que fá cosa d' un mes que 'm fá mala cara?. Ah! amich meu, permetme que t'abrassi, gracias á mi, pots descansar y estar segur de la fidelitat de la teva dona...

En Cantells quedá estupefacte de sorpresa y d' indignació contra ell mateix. Refusá com boig l' abraçada

L' Antonet, la rata y 'l gat

—Ja 't finch rata. A veurer si sabs de nadar?...

—Ay que s' alegra...

—Cóm podria ferho? ..

—Apa mixeta...

ves si la troba...

.. Dihen que 's tan ratado, a...

del amich y caigué damunt del sofá murmurant ab veu enrogollada: Assistencial! assistencial!

Espantat, lo pobre Ramon cridá á n' en Jaume. L' apotecari, victima del remordiment, estigué un rató desvanescut. Quan retorná en si, mitx atontat, senyalá á n' en Jaume, lo sifon mitx buit, repetint ab mirada esgarriada:

—¡Lo sifon, lo sifon!

—Ah! comprench, digué senzillament en Jaume. L' aigua del nou fabricant? No pot haverli fet mal. Mentres lo seu amich y vosté se saludaban, jo he cambiat lo sifon qu' havia dut primerament...

—Gracias, Deu meu! exclamá en Cantells.

Y boig d' alegría se lliensá als brassos de 'n Ramon, qu' estava mitj escamat, eridantli: Salvat, salvat!

—Jaume? digué tornant á palideixer de nou.

—Digui?

—Qué n' has fet del sifon qu' havias dut primé?

—Li dut als que dinan aquí 'l costat, porque m' han demanat la nova marca.

En Cantells surtí disparat cap al menjador del cos-

Y senti qu' invadia lo seu cor tranquila y misteriosa acció de gracias

—Cá, res, un excés de febre. Aquesta calor! digué baix, en Ramon á la senyora Gertrudis, al arripar ab lo seu marit.

Al endemá l' apotecari, estava perfectament bé. Restablerta sa tranquilitat, no pensá mes qu' en redoblar las atencions d' afecte pera sa esposa y pera l' amich tan injustament duptats. Per l' amich encare com aquell! E- Ramon havia dit la vritat. Pero per sa dona, no! Si va resistir á n' en Ramon era porque tenia, ja feya temps, tráfechs ab un altre.

—Y 'l pobre Cantells confiat com si tal cosa!

¡Cá! ¡Si hi ha home qu' hi té una pega!

Trasplantat per J. XIMENO.

PLANYS

Enriqueta, bella nina, la d' accent de serafi, sempre penso ab tú, estimada, y fé aixó 'm don grans fatichs; si un original me portan d' un autor molt distingit com que penso ab tú, al *compondre*, com que 't veig, *distribuint*, sempre cuan ja ne *trech provas* no diu ré de lo que, escrit hi há en l' *original*, y un hora tenen las *pinsas* mos dits; la u ha de sé una n, la efe etc un' efe i, si ha de dir «*republicano*» pozo «*hermosa*» ¡quin fatich! si paraulas *subrayadas* hi há en un article, ¡ay de mi!... en lloch de posá *curseia* pozo de *negres del sis*; penso ab tú; la *mea caixa* sembla un' *holla* (1) tot sovint 'ls *paquets* se m' *empastellan* al posá 'ls al *galeri*! 'l *componedó* (ó *cullera*) cada instant me cau dels dits, may al acabá la *linea* pozo *«diteisions»*: obllits, obllits si: puig tú, Enriqueta, has de trastornar l' esprit d' aquest malhumorat *caixista* caixé de ton cor gentil, que si 'l menyspreuhas, la *caixa* 'l portará al Cementir.

FRANCESCH TORRES

(1) Paraula acostumada entre los del ofici.

SERVEY DE HORA

SANS.—Durant l' actual Festa Major no faltaran en aquesta important població diversions pera tots los gustos.

Referent á espectacles teatrals podém anunciar que la important Societat L' Ateneo inaugurarà una magnífica sala d' espectacles, posant en escena sarsueles castellanias baix la direcció del Mtre Cotó.

La companyia Montserrat de la que 'n forma part lo celebrat tenor Casañas, té á son càrrech l' espectacle anunciat en la Societat L' Harmonia.

La funció anunciada per ahí en lo Pacto Fraternal, terminaba ab la divertida pessa «Cap y Cua.»

Lo del mateix dia en lo Centre Tradicionalista era composta per un drama castellà y las divertidas sarsueles «La Marmota» y «Setze jutjes. .»

Y per fi, en La Americana de Sans se inauguraba lo teatro ab lo dramà «Un jefe de la Coronela» y la humorada «De panxa al sol.»—X.

BLANES.—Lo dia 15 del corrent tingué lloch lo benefici del galán jove cómich D. Ricardo Simó Raso, escullint pera dita funció dos comedias y un monólech, castellà tot. La execució fou bona, distingintshi lo beneficiat y essent la entrada la millor de la present temporada.

Lo 19, ab dos altres comedias se efectuá lo benefici de la companyia dedicat al públich en general, lo que 'm fa creurer que seria l' última de la temporada. com vaig sentir que 's deya aquell dia per los corre-dors del teatro.—J. A. B.

ESPARRAGUERA.—Diumenge 12 del corrent, en lo Centre «El Porvenir Esparraguense» tingué lloch una funció dramática familiar, que després d' una producció castellana, se posá en escena per segona vegada l' humorístich y bonich monólech «Un Rey de Pega», que agradá molt á la numerosa concurrencia, donant fi ab la bonica comedia «Castor y Polux», cual desempenyo fou bastant regular.—F. B.

GRANOLLERS.—En lo teatro de «La Union Liberal» lo dia 12 se representaren ab felís éxit per la tarde y la nit produccions castellanias dirigidas per lo primer actor Sr. Parera. La concurrencia escassa.

La representació per la companyia de aficionats baix la direcció del Sr. Novel·las que 's doná de «Las joyas de la Roser» en lo teatro del Cassino, va esser regularment interpretada.—C.

TARRASSA.—La companyia que dirigeix D. Enrich Borrás, ha comensat ja la temporada d' istiu, la cual promet ser lucrativa per la empresa y agradable pel públich.

S' han representat «L' Hostalera de la Vall» y «L' áliga negra», las quals obras han sigut un nou triomf pel Sr. Borrás per lo magistral que representa los seus papers respectius.

En conjunt, la primera sortí mes ajustada que la se gona, á causa sens dubte de que debian estar mes ben repartits los papers. En «L' áliga negra» lo Sr. Llorente encarregat del paper de «Maristany» se portá com un comparsa.

S' han posat las pessas «Lo que no vulgas per tu...» «Sense argument» y «Lo testament de l' oncle» que s' han aplaudit.—Ll.

CALDAS DE MONTBUY.—La companyia que en lo «Casino Caldense» dirigeix l' aplaudit primer actor Sr. Molgosa, está posant en escena un escullit repertori d' obras catalanas, intercalanthi alguna sarsuela castellana.

Diumenge passat representá la bonica sarsueleta «Un músich de Regiment» y las pessas «Richs, Rochs y Ruchs» y «Un mestre de minyons», qu' obtingueren un desempenyo molt notable.

Divendres dia 10, se verificaren las probas referents á unir telefónicament aquesta vila ab Barcelona, las que donaren molt bon resultat. Crech que aviat passará al servey del públich, tan important millora.—G. X.

CANTARS

He provat jo d' estimar,
y, he trovat per ma desdítixa,
la més negra i gratitut
qu' imaginar no es possible

Lo cálzer del dolor
vaig tastar un dia,
al que 't donguí mon cor
joh bella aymia!...

Las nenas son com las flors,
á l' Estiu son molt bonicas,
mes al entrar al Hiverr
nenas y flors se mostian.

SALVADOR BORRUT y SOLÉ

TEATROS LOCALS

TÍVOLI.—Mentres va adelantantse l' important decorat de la nova obra *Miss Robinson*, quin estreno s' anuncia pera la próxima setmana, s' ha continuat durant la present, posant en escena las més celebradas sarsueles del repertori.

NOVETATS.—Continua la companyia de ópera italiana. Dimecres se doná la primera representació de *Jone*, obtenint azebat conjunt baix la batuta del Mtre. Goula (fill.)

ELDORADO.—No sabém á qué atribuirho pero es un fet que, tota companyia estrangera que 'ns visita y resulta digne del favor públich, aquesta distinció no la obté fins que s' aproximan las últimas representacions. Alashoras tot es d'olders de que se 'n vagin tan aviat, cuan lo sensible está en no haverhi concorregut avans. Per aquest mateix motiu las representacions de la companyia Gargano, tocan á sa fi y lo teatro se ven, ara, cada nit més concorregut

La traducció de *El duo de la Africana* al italiá, está cuidadosament feta. En lo desempenyo sobresurt, especialment, lo senyor Piracini en lo paper d' empresari.

Dimars se verificá lo benefici del celebrat artista Aristide Gargano, qui entussiasmá al públich.

GRANVIA.—*La romeria del Halcon* no es cap graciosa paròdia de *La verbena de la Paloma* y sí un humillant escarni de tan preciosa obra. Ni s'hi nota gust, ni bon sentit, ni rés. Fentli favor y prenetho á broma, podria aplicárseli lo calificatiu del cartell *buñoleria* que 'n lo figurat edifici, de la dreta, surt en lo segon quadro de tal esperpento. Lo més extraordinari está en que, sapiguentse que á Madrid sigué xiulada, nos la presentin aquí Potser se confiá salvarla ab un nou retall final... que tal cosa sembla un pas doble molt animat, ab amaniment de banda y tot, y que no hi treu nas á res. Ab tot y aixís lo salva-vidas final, no lliurá aquell cúmulo de tontadas sense substancia, fentlas naufragar lo públich, ab justa y ruidosa protesta.

Segueixen representantse ab aplauso altres obras, preparantse l'estreno d'algunas. Es per lo que mereix aplauso la empresa, per la vida activa que porta.

JARDÍ ESPANYOL.—Dimars, ab una gran entrada, tingué lloch lo benefici del simpátich còmich Joseph M. Alfonso.

La sarsuela *Ali-Oli* continua mereixent la distinció del públich.

Se comenta molt la manera ab que la casa prodiga l'anunci d'estrenos d'obras, que sense darlas á conèixer, desapareixen per escotilló, com per art d'encantament.

CIRCO ECUESTRE.—Lo renglò de la pantomima ha posat bonas arrels entre 'ls demés gèneros que ab gust saboreja avuy nostre públich. Per aquest motiu segueix essent molt y molt aplaudida, la *troupe* Adams. Ultimament ha tingut lloch ab gran acceptació la representació de *Don Joan de Serrallonga* del Sr. Guerra. S'anuncia l'estreno de *Simon el veterano*, composta per lo mateix autor.

LABRUGUERA.

La vida en lo ferro-carril.

La inspecció de bitllets.

EPIGRAMA

A ca 'n Roure, drogueria,
hi va aná 'l pagès Bernat;
servirlo en Roura volia
y aquell diguè:—Vull sulfat.

—¿Quina classe? digué en Roure
y 'l pagès:—Ves quin descuit!
no se si m' han dit de coure
ó si m' han dit sulfat *cuit*.

PRÓSPER GÁNDARA

NOVAS

—En lo present número comensan las 16 primeras planas de la bonica comedia *Tot per ella!*, última producció del distingit escriptor D. Antoni Careta y Vidal, estrenada ab molt éxit, en la passada temporada teatral del Romea. En lo número vinent, que també serà extraordinari, acabarà l'obra quina publicació avuy comensa.

—Ha sigut impresa y s'ha posat á la venda al preu de 2 rals la sarsuela *Ali-Oli* que ab tan éxit s'estrená y continua representantse en lo Jardí Espanyol. Poden dirigirse las demandas á l'Administració d'aquest periódich.

—Diumenge passat á Sans se doná una representació del preciós drama de Soler, *Lo Contramestre*, fentse mereixedors de molts aplausos, los senyors Voltas, Artiaga y Surde, com també, per l'acertada direcció, lo senyor Artiaga pare.

—En la societat Ramon de la Cruz, diumenge per la nit se representaren las sarsuelas catalanas *Per una solfa* y *Ki ki ri-ki* obtenint, especialment l'última, molt bon desempenyo.

—Las bonicas obretas *Gos y Gat* y *Lo Vigilant* formaren part del variat programa de la funció que anunciá pera diumenge passat la distingida Societat *La florida*.

—En lo número vinent nos ocuparem ab la detenció qu' es mereix, del important acte anunciat per ahí á la tarde del Certámen literari de San.

—A 101 han arriat las composicions que ha rebut la Lliga Regional de Manresa pera 'l tercer certámen literari que convocá.

—Se trovan estiuhejant en Alhama de Aragón, l'aplaudit autor dramátich Ceferi Palencia y la senyora Maria Tubau.

—La setmana passada estigué en nostra ciutat de pas pera Madrid, lo distingit escriptor Melcior de Palau.

—Dissapte passat se celebrá en la vehina vila de Gracia l'acte de repartir los premis del certámen del Centre Graciense. La festa sigué brillant. Entre 'ls que obtingueren premis recordém als senyors Coca y Collado, Ayhé y Rabell, Franquet, Riera y Bertran, Barbany, Rius y Rocamora.

—La setmana passada en la bonica població Hospitalet tingué lloch ab gran solemnitat la colocació de la primera pedra de la nova casa de la vila que s'edificará en memoria del inolvidable catalanista y autor dramátich Rossendo Arús y Arderiu.

—Don Emili Mario, director del teatro de la Comedia de Madrid, ha escriturat pera sa companyia á Don Fernando Diaz de Mendoza, gran d'Espanya, fill del compte de Balazote, marqués de Fontanar, germá de la comtesa de Sant Lluís, gendre de la Duquesa de la Torre etc. etc...

Si á tots aquests títuls pot anyadirhi lo d'eminencia artística, ja anirém bé.

—Es probable, que 'n l'ivern vinent, la companyia de Donya Maria Tubau actuihi en lo Teatro Principal d'aquesta ciutat.

—En la última funció donada per la Reunió Familiar Bartrina, s'estrená un esbós dramátich titulat *Padre!*

original de D. Emili Adzerol que signé rebut ab aplauso per la concurrència qu' era numerosa y distingida.

—Ab la composició *Mal d' ausència* l' inspirat poeta D. Joseph Cortils y Vieta ha obtingut lo premi que oferia D. Miquel García Mariño, en lo Certamen de Sans.

—En lo Tívoli de Vilanova aquest vespre tindrà lloch una escullida funció á benefici del tenor cómic senyor Sanchez. Lo programa, s' ha anunciat en forma d' un periódich humorístich.

CUL DE SACH

Un comediant se presenta demanant contrata á un, empressari novell.

—Y que sab fer vosté?

—Faig barbas....

—No farem res! La empresa ja te perruquer de la casa.

—Una.... duas ... tres . . quatre... quatre ratllas son: á dos rals cada una. Vait rals valdrá.

—Y no pot ser menos?

—Sobra una paraula y trayentla no mes ne valdrá sis.

—¡Oh! Donchs tregui lo de «honrada».

—Hont vas tan corrents?

—Ola! A ca 'l governador pera que m' aprobin uns Estatuts d' una societat nova.

—Un' altra?

—Com que aquella ja sabs com va acabar... En Cirera 'l Caixer...

—Ja! Aquell alt...

—Just: va guillar ab los quartos.

—Y á qui penseu fer caixer ara?

—Al que tingua las camas més curtas.

LAMBERT ESCALER.

Retalls

—Deu lo guard. Venia perque 'm posés aquest anunci.

—Qué te de dir?

—«Una señora honrada, desea servir á un señor solo. Razon ...»

—Permétim.

—Valdrá molt?

TARGETA

ABELARDO FONTANALS.

ARMANDO MILOR.

Formar ab aquestas lletas, lo titul d' un drama catalá y també lo nom y apellido del seu autor.

RAMÓN MARTÍ.

SOBRE D' ENCARRECH

AGNA MARIA FULLOSA

SÚRIA

A

RICARDO PEÓ Y JACA

S. PERE DE RIU DE VITLLES

Ab aquestas lletas combinadas tenen de resultar catorze noms de carrers de Barcelona.

TOCH DE LIRA

Correspondencia

Anirá de lo que han remés los senyors N. Mari, Joseph Refusa, Cárlos Bellvé, J. Rovira Gues, J. T. R., P. Giró y B. de V., Un A. Vendrellench, M. Posiello, Joseph Escachs y Vived, Gayetá Vidal y Borrut, J. Conangla Fontanilles, Toch de Lira, Lambert Escaler, Joseph Alemany Borrás y Just Serra.

Lo demés no vá prou bé.

AVIS

Tots los senyors que desitjin enquadrar algunas de las obras publicadas en lo folletín po en passar á verificar lo cambi durant la present setmana.

Condicions, las anunciadas á son degut temps.

Barcelona—Imp. Alsina y Clós, Muntaner, 10.

Alegria de la última obra de M. Figuerola Aldroféu.